

DC ICONS

*Kiderül,
hány élete van
egy macskának.*

macskanő™

CATWOMAN

LÉLEKTOLVAJ

SARAH J. MAAS

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

S A R A H J . M A A S

CATWOMAN

LÉLEKTOLVAJ

DC ICONS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

KORÁBBAN

1. FEJEZET

NEM LOBBANT LÁNGRA A VÉRE a sebtében összetákoltsz arénában üvöltő tömegtől. Nem rázta meg, nem izgatta, nem kezdett egyik lábáról a másikra ugrálni. Nem, Selina Kyle csupán a vállával körzött... egyszer, majd még egyszer.

Aztán várt.

A koszos folyosón az öltözőig elhallatszódó heves éljenzés csupán távoli mennydörgésnek tetszett. Viharnak, éppolyannak, mint ami az East Enden söpört végig, amikor elsétált idáig a lakásától. Bőrig ázott, mire elérte a titkos metrólejáratot, ami a föld alatti bűnbarlangba vezetett. Carmine Falcone tulajdonában állt, ő volt Gotham City soros maffiafőnöke.

De ahogy a viharokat, Selina ezt a harcot is túléli.

Hosszú, fekete haja még nyirkos volt az esővíztől, amikor Selina ellenőrizte, hogy szoros-e a feje tetején a konty. Egyszer elkövette azt a hibát, hogy lófarokba kötötte a haját. A második utcai harcán. A másik lány megragadta a copfot, hátrarántotta, és az a néhány

pillanat, amíg Selina nyaka védtelenül maradt, élete leghosszabb pillanatainak tűnt.

Ennek ellenére nyert, de hajszálon múlt. Viszont tanult belőle. Ahogy azóta minden egyes küzdelemből, akár odafent az utcán törént, akár a Gotham City alatt futó csatornahálózatban kialakított arénában.

Nem számított, kivel kell szembenéznie este. A kihívók mind variációk voltak ugyanarra a témára: kétségbeesett emberek, akik túl sokkal tartoztak Falconénak, és nem tudták megfizetni az adósságukat. Ostoba bugrisok, akik az életüket kockáztatták, hátha kiválthatják magukat azáltal, hogy szembenéznek a férfi egyik Leopárdjával.

A díj: többé nem kellett fél szemmel a hátuk mögé lesni, a rájuk leselkedő árnyakat kémlelni. A bukás ára: jól megkapták a magukét, ráadásul az adósságuk is megmaradt. És általában járt hozzá egy meghívó is a Sprang folyó aljára. Esély a nyeresésre: gyakorlatilag semmi.

Selina csak azért imádkozott, hogy bármilyen szerencsétlen flórással kell is harcolnia ma este, Falcone gyorsabban biccentsen neki, mint legutóbb. Az a küzdelem... Kénytelen volt húzni a kifejezetten kemény meccset. A tömeg túlságosan fel volt ajzva, szórták a pénzt az olcsó alkoholra és minden egyébre, amit a föld alatti bűnbarlangban árultak. Selina több sérüléssel távozott a szokásosnál, és a férfi, akit félholtra vert...

Nem az ő baja, ismételtegette magának újra és újra, ennek ellenére az ellenfelei véres arcát látta sokszor álmaiban, és ébren is. Hogy mihez kezdett velük Falcone a küzdelem után, az nem az ő gondja volt. Amikor otthagya őket, még lélegeztek. Ennyit legalább elmondhattott.

Nem volt olyan ostoba, mint néhány másik Leopárd, hogy nyíltan ellenszegüljön. Néhányan túl büszkék, túl buták vagy túl fiatalok voltak, és nem értették, hogyan játsszák ezt a játékot. Nem, ő sokkal ravaszabban lázadt Carmine Falcone ellen. A férfi azt akarta, hogy az ellenfeleik haljanak meg. Selina úgy hagyta ott őket, hogy eszméletüket veszítették, és olyan ügyesen csinálta, hogy senki sem akadékoskodott a tömegből.

Pengeélen táncolt, főleg, mert a húga élete múlt rajta. Tudta, ha túl sokat ellenkezik, Falcone kérdezősködni kezd, felmerülhet benne a kérdés, ki jelenti számára a legtöbbet, hol sújthat le rá úgy, hogy a legjobban fájjon. Selina sosem hagyta volna, hogy odáig fajuljanak a dolgok. Sosem kockáztatta volna Maggie épségét, még ha ezek a harcok miatta folytak is. Minden egyes alkalommal.

Három év telt el azóta, hogy Selina csatlakozott a Leopárdokhoz, és közel két és fél azóta, hogy bizonyított a többi lánybanda ellen. Mika, az alfája ekkor mutatta be Falconénak. Selina nem merete kihagyni a találkozót.

A lánybandákban egyszerű rend uralkodott: minden bandában az alfa irányított, védelmezett, büntetett és jutalmazott. Az alfa parancsa törvény volt. A parancsokat pedig a másod- és a harmadparancsnok tartatta be. Onnan lefelé már zavarosabb volt a sorrend. A harc lehetőséget biztosított arra, hogy az ember feljebb másszon a ranglétrán, de lejjebb is lehetett esni, attól függően, milyen rosszul alakult a meccs. És egy alfát is ki lehetett hívni, ha valaki elég ostoba vagy bátor volt hozzá.

Selina a legkevésbé sem foglalkozott a ranglétra megmászásával, amikor Mika elhozta Falconét arra a meccsre, amin megküzdött a Farkasfalka másodparancsnokával, akinek a vére végül a sikátor betonjára folyt.

Előtte csupán négy leopárdfoltot varrtak Selina bal karjának világos bőrére, mindegyik egy-egy győztes harcnak állított emléket. Selina megigazította fehér ujjatlan felsőjének az alját. Most, tizenhét évesen már huszonhét folttal büszkélkedhetett két karján.

Még senki sem győzte le.

Épp ezt harsogta a meccs vezetője is. Selina ki tudta venni a dallamos szavakat: *A veretlen bajnok, a legádázabb Leopárd...*

Keze az egyetlen holmira siklott, amit magával vihetett a küzdőtérre: az ostorra.

Néhány Leopárd jellegzetes sminkkel vagy ruhában jelent meg, hogy kitűnjön a ringből. Selinának nem igazán volt pénze ilyesmire. Egy szájfény annyiba került, mint egy kis adag étel. Mikának viszont nem tetszett, amikor Selina a régi tornadresszében és leggingsben jelent meg az első hivatalos meccsén.

Úgy nézel ki, mint aki jazzbalettre jött, jelentette ki az alfája. Leg-alább karmaid legyenek!

Mindenféle kisebb fegyvert be lehetett vinni a ringbe, csak a késeket és a löfegyvereket tiltották. Aznap este nem volt választék. Csak az ostor jöhetett szóba. Egy rakás kellék tetején találták, ami még akkorról maradt itt, amikor ez a hely egyfajta alternatív cirkuszként működött.

Tíz perced van, hogy megtanuld, hogyan kell használni! – figyelmeztette Mika, majd magára hagyta Selinát.

Épphogy csak rájött, hogyan csattintson vele, amikor betuszkolták a küzdőtérre. Első alkalommal az ostor inkább hátráltatta, mint segítette, de a tömegnek nagyon tetszett. És valahol mélyen *neki* is megtetszett, ahogy a csattanás kettéhasította a világot.

Úgyhogy megtanulta használni. Végül már a karja részének érezte, és olyan előnyhöz juttatta, amiről korábban, vékony alkata miatt

nem is álmodhatott. Ráadásul növelte a ringben a drámai feszültséget.

Tompa puffanást hallott a fémajtón, tudta, hogy mennie kell.

Selina ellenőrizte a derekára erősített ostort, a fekete cicanadrágot, a zöld edzőcipőt, ami jól illett a szeme színéhez, nem mintha bárki valaha is megdicsérte volna ilyesmi miatt. Megmozgatta bekötött keze ujjait. Minden rendben volt.

Már amennyire lehetett.

Az izmai lazák, a teste hajlékony volt, hála a gimnasztikai bemelegítésnek, amit még a régi tornaedzéseiről hozott, és a harcok előtt elvégzett. A közelharc, az ostor és az akrobatikus mutatványok mellett, amiket egyrészt azért használt, mert látványosak voltak, másrészt pedig azért, hogy kibillentse a nehezebb ellenfeleket az egyensúlyukból, egy meccs felerészben azon múlt, készen állt-e *fizikailag* a harcra.

A rozsdás ajtó megnyikordult, amikor Selina kinyitotta. Mika az új lány ápolta a folyosón, a pislákoló lámpafény megfosztotta az alfája egyébként aranyszínű bőrét a szokásos ragyogásától.

Mika keskeny válla felett hátrapillantva végigmérte Selinát, fekete fonata meglebbent a mozdulattól. Az előtte szipogó fehér lány óvatosan letörölte a feldagadt orrából szivárgó vért. A kismacska egyik szeme megduzzadt és vöröslött, a másikban ki nem csordult könnyecsek gyűltek.

Nem csoda, hogy a tömeg így fel volt ajzva. Az jó kemény mérkőzés lehetett, ahol egy Leopárdot ilyen csúnyán megvertek. Annyira brutális, hogy Mika kénytelen volt megfogni a lány fehér karját, hogy az ne dülöngéljen.

Falcone egyik kidobója intett az arénába vezető homályos folyosó végéről. Selina becsukta maga mögött az ajtót. Nem hagyott hátra értéktárgyat. Egyébként sem volt mit ellopni tőle.

– Csak óvatosan! – figyelmeztette Mika, amikor Selina elhaladt mellette. Az ázsiai lány hangja halkán, kedvesen csengett. – A ma esti eresztés keményebb a szokásosnál.

A kismacska felszisszent, elrántotta a fejét, ahogy Mika áttörölgette fertőtlenítő kendővel felhasadt ajkát. Mika figyelmeztetően rá-mordult, mire a kismacska bölcsen nyugton maradt, csak remegett kissé, miközben az alfa kitisztította a sebet.

– Neked hagyta a legjobbat. Sajnálom! – tette hozzá Mika anélkül, hogy hátrapillantott volna.

– Úgy szokta – felelte Selina hűvösen, bár háborgott a gyomra. – Elbánok vele.

Nem volt más választása. Ha veszít, akkor nem marad, aki vigyázzon Maggie-re. Kibújni a harc alól? Esélytelen.

A Mikával való megismerkedését követő három évben az alfa egyetlenegyszer sem vetette fel, hogy véget vetne a Carmine Falconéval közös munkakapcsolatnak, hiszen Falconéval a hátuk mögött az összes többi East End-i banda kétszer is meggondolta, hogy belépjen-e a területükre. Még ha ez azzal járt is, hogy a Leopárdok kénytelenek voltak küzdeni ezeken a meccseken, és szórakoztatni a közönséget.

Falcone heti rendszerességgel szolgáltatta a műsort, igazi római cirkuszt rendezett, hogy Gotham City alvilága imádja és félje őt. Ezt a törekvését az is segítette, hogy a városban rohangáló köpenyes jötevőknek köszönhetően jó néhány hírhedt alakot bebörtönöztek.

Mika az öltözőbe kísérte a kismacskát, közben az állával Selina felé intett, utasította, hogy induljon.

Selina nem engedelmeskedett azonnal, felmérte a folyosót, a kijáratokat. Még idelent, Falcone felségterületének a szívében is simán

halállal lakolhatott, aki fegyvertelenül maradt. Főleg, ha valaki alfa volt, és annyi ellenséggel büszkélkedhetett, mint Mika.

Három alak lépett be a folyosó túlsó végén álló ajtók egyikéből. Selina válla kissé elernyed a latin-amerikai lány láttán. Ani, Mika másodparancsnoka érkezett meg két alacsonyabb rangú Leopárddal a nyomában.

Helyes. Ők majd őrzik a kijáratokat, míg az alfájuk a lányt ápolja.

A betonpadló beleremegett a tömeg ujjongásába, a félig levált csempe megrezdült a falon, és Selina még a csontjaiban és a lélegzetvételeiben is érezte a dübörgést, ahogy az arénába vezető horpadt fémajtóhoz közeledett.

A kidobó intett, hogy siessen már, de ő továbbra is nyugodtan lépkedett. Peckesen.

A Leopárdok, ezek a harcok... ez volt a munkája. És jól is fizetett. Az anyja elment, a húgáról pedig kiderült, hogy beteg, és egyetlen törvényes munka sem fizetett volna ennyit, főleg ilyen gyorsan.

A Leopárdok nem kérdezősködtek három évvel ezelőtt. Nem morfondíroztak azon, hogy szándékosan kötött-e bele a Pengelányba a háztömb udvarán... majd egy újabba és újabba a bandából, egészen addig, míg Mika oda nem ment, hogy felmérje a C épületben harcoló forrófejű lányt.

Mika csak annyit mondott, hogy ha ilyesmit művel az East Enden, akkor gyorsan utoléri a végzete, és hogy a Leopárdoknál lenne hely egy ilyen harcos számára. Az alfa nem kérdezte, ki tanította meg harcolni, ki edzette, hogy bírja a verést.

A kidobó kinyitotta az ajtót, és a tömeg immáron semmi által nem tompított harsogása úgy száguldott be a folyosón, mint egy farkányi veszett farkas.

Selina Kyle hosszasan kifújta a levegőt, felszegte az állát, és kilépett a hangok, fények és harag kavalkádjába.

Kezdődjön hát a vérontás!

* * *

Úgy feldagadt Selina keze, hogy alig tudta megfogni a kulcsot. A csörgés betöltötte a lakóépület folyosóját, olyan hangos volt, mint egy átkozott vacsorára hívó csengő. Az utolsó csepp önuralmára is szüksége volt, hogy legalább addig ne reszkessen a keze, amíg bedugja a kulcsot a legfelső zárba. Direkt nem nézett az alatta lévő három kulcslyukra, mindegyik egy-egy megmás�andó hegycsúcsnak tűnt.

Sokáig tartott a meccs. Falcone túl hosszán húzta.

Mika nem hazudott az ellenfelével kapcsolatban. A férfi maga is harcos volt. Nem valami jól képzett, de nagydarab. Kétszer olyan nehéz, mint Selina. És kétségbeesetten meg akarta váltani magát. Az nem kifejezés, mennyire fájtak Selinának az ütése.

Végül Selina nyert. Nem nyers erejével, hanem az eszével. Amikor már egyre több lett a sérülése, és egyre jobban szenvedett, amikor a férfi kikapta a kezéből az ostort, amikor fél szemmel látott csak a vértől... a fizikát hívta segítségül. A tanára büszke lett volna rá.

Már ha bemenne az órájára másnap. Vagy a következő héten.

A legfelső zár kattánva engedett.

Nagyobb, nehezebb ellenfelek ellen nem a nyers erő a legnagyobb segítség. Nem, a saját arzenálja más dolgokból állt: gyorsaság, ügyesség, hajlékonyság. Mindezeket leginkább a számtalan tornaedzésnek köszönhet. És persze ott volt az ostor. Ezeket használta arra, hogy meglepje az ellenfeleit, és kihasználta a sebességet, amivel egy kilencvenkilós férfi nekironthatott, és ellene fordította. Néhány manőver, és a vakon támadó férfi a földön találta magát. Vagy arccal előre

nekirohant az egyik oszlopnak. Esetleg rátekeredett az ostor a lábára, és kirántotta alóla, miközben Selina gyomorszájon könnyökölte.

Mindig az érzékeny részekre kell célozni. Ezt jóval azelőtt megtanulta, hogy először betette a lábát a ringbe.

A bal szemével kissé homályosan látott, amikor mindkét irányba végignézett a szürkés-kékre festett folyosón, a graffitin, a tócsán, ami nem víz volt. Egyik sem tűnt fenyegetőnek.

Viszont a folyosó árnyékos részei... Pontosan ezért volt négy zár az ajtón. Ezért nem nyithatta ki Maggie *semmilyen* körülmények között. Főleg az anyjuknak nem. Meg annak, aki az anyjukkal együtt érkezne.

Még mindig ott volt a horpadás a legutóbbi, fél évvel ezelőtti alkalom miatt. Egy hatalmas, kör alakú mélyedés a kukucskáló mellett, ahová a nyúzott anyjuk mellett álló izzadt férfi az öklével lesújtott, amikor Selina nem volt hajlandó ajtót nyitni. Csak akkor mentek el, amikor egy szomszéd megfenyegette őket, hogy kihívja a zsarukat.

Kedves emberek is élnek az épületben. Jó emberek. De ha kihívják a zsarukat, azzal csak rontanak a helyzeten. A zsaruk kérdezősködnék. Még hozzá *az életkörülményeikkel* kapcsolatban.

Most, hogy megnyugodott, senki sem húzódott be az árnyékba, Selina visszafordult az ajtóhoz. A jelenlegi állapotában... Nagy nehezen kinyitotta a második zárat is. Majd a harmadikat. Az utolsóval birkózott, amikor felzúgott a lift a folyosó végén. A horpadt ajtó szétnyílt, és Mrs. Sullivan lépett ki egyik kezében szatyrokkal, a másikban pedig a kulcscsomóját szorongatva, fémkarmokként álltak ki az ujjai közül.

A tekintetük összeakadt, ahogy a vénséges vén fehér asszony végigsántikált a folyosón. Selina üdvözlésképp biccentett, és imádkozott, hogy a kabátja alatt viselt pulóver kapucnija eltakarja az arcát.

Legalább a hátára erősített ostort jól elrejtette. Mrs. Sullivan homlokán mély barázdák képződtek, csettintett a nyelvével, és a saját lakásához sietett. Az ő ajtaján öt zár sorakozott.

Selina elszöszmötölt az utolsó zárral, pontosan tudta, hogy a nő minden mozdulatát árgus szemmel figyeli. Felmerült benne, hogy megmondja Mrs. Sullivannek, nem azért ilyen lassú, mert ki akarja rabolni őt. Felmerült benne, de aztán el is vetette az ötletet, amikor az öregasszony vicsorogni kezdett.

Sőpredék, ez a szó táncolt Mrs. Sullivan szemében, mielőtt becsapta a lakása ajtaját, és a helyére kattant az összes zár.

Selinának túlságosan sajgott minden egyes porcikája ahhoz, hogy feldühödjön. Rosszabbat is mondtak már rá.

Kinyitotta az utolsó zárat is, belépett a lakásba, és gyorsan becsukta, majd kulcsra zárta maga mögött az ajtót. Egyik zár követte a másikat, és végül a láncot is a helyére akasztotta.

A lakásban félhomály uralkodott, csupán az udvari lámpák aranyfénye szivárgott be a nappali/konyhájuk két ablakán. Selina biztos volt benne, hogy akadnak olyanok Gotham Cityben, akiknek a fürdőszobájuk is nagyobb, mint ez az egész lakás. De tőle telhetően legalább tisztán tartotta.

A levegőben paradicsomszósz és édes kenyér illata terjengett. Selina bepillantott a hűtőbe, és látta, hogy Maggie valóban evett a kajából, amit iskola után hozott neki. Méghozzá jó sokat.

Helyes.

Becsukta a hűtőt, kinyitotta a mélyhűtőt, és előhalászott egy csomag borsót, amit a gyorsfagyasztott készételek mellett tároltak. Lükettető arcához nyomta, és megszámolta a gyorsfagyasztott kajákat: csak három maradt. Egész héten ebből kell gazdálkodniuk, ha az olasz kaja elfogy.

Selina a fagyasztott borsó csípős hidegségét élvezve bedugta az osztort a mosogató alá, kibújt az edzőcipőjéből, és a nappali kopott zöld szőnyegén át a folyosó felé sietett, ahonnan a fürdőszoba nyílt, szemközt pedig az egyetlen hálósobájuk. A kis fürdőszoba sötét volt, üres. De balra meleg fény derengett a nyitva hagyott ajtón túlról.

A farzsebében őrzött pénz még mindig nem volt elég, mert fizetni kellett a lakbért, a kaját, Maggie vizsgálatait és a vizitdíjakat.

Selina mellkasa elszorult, ahogy vállal belökte az ajtót, és bedugta a fejét a hálósobába. Ez volt az egyetlen színes helyiség a lakásban, boglárkasárgára festették, és teleaggatták Broadway-poszterekkel, amikre Selina szerencsésen rábukkant, miután újabb East End-i iskolát zártak be, és kipakolták a színjátszókör kellékeit.

A poszterek most az ágyon fekvő lányt figyelték, aki egy rajzfilmfigurás gyerektakaró alatt kucorgott, ami két számmal kisebb és tíz évvel régebbi volt a kellenél. Ahogy minden egyéb is a szobában, köztük a haloványan derengő éjjeli fény, amit Maggie kérésére mindig égve kellett hagyni.

Selina nem hibáztatta. Maggie tizenhárom évesen elég pofont kapott már ahhoz, hogy azt tegye, amihez csak kedve van. A szobát betöltő nehézkes, reszelős lélegzetvételek is ezt támasztották alá. Selina némán felkapta a jó néhány spray egyikét Maggie ágya mellől, és ellenőrizte a dózisszámlálót. Volt még benne elég, ha ismét elkapná a köhögőroham. Nem mintha Selina nem rohant volna lélekszakadva a nappali kanapéjáról, amint meghallja a húga szaggató köhögését.

Miután bedugta a párasítót, Selina visszaosont a nappaliba, és le roskadt egy repedezett műbőr borítású székre a konyha közepén álló kis asztal mellé.

Mindene sajgott. Mindene lüktetett, égett, azért könnyörgött, hogy fekdjön le.

Az órára pillantott. Éjjel kettő. Már csak... öt óra, és kelhetnek, hogy iskolába menjenek. Mármint Maggie. Selina ilyen arccal nem mehet be.

Előhalászta a pénzt a zsebéből, és kitette a műanyag asztalra.

Magához húzott egy kis dobozt az asztal közepéről, és beletúrt az-
zal a kezével, ami egy hangyányit kevésbé fájt, mint a másik. Oko-
san kell majd vásárolnia a piacon, hiszen az állam nem viszi túlzás-
ba a segílyt. Annyit határozottan nem adtak, hogy abból ő és a sú-
lyos cisztás fibrózisban szenvedő húga jóllakjon. Tanítás után Selina
utánaolvasott a jótékony hatású ételeknek az iskolai könyvtár számí-
tógépén, míg várta, hogy Maggie színjátszóköre véget érjen. Persze
ezek nem gyógyíthatták meg a húgát, de azért az segített, ha egész-
ségesen étkezik. *Bármit* megtett volna. Ha azzal időt nyernek. Ha
azzal megkönnyítik Maggie életét.

Cisztás fibrózis... Selina nem emlékezett olyan időszakra, amikor
ne tudta volna, mit jelentenek ezek a szavak. Gyógyíthatatlan örök-
letes betegség, amitől sűrű váladék tapad jó néhány szervre, főleg a
tüdőre. Ez a váladék felgyülemlik, és elzárja a légutakat, ahová be-
zárja a baktériumokat, ami jó esetben *csak* fertőzéshez vezet. Leg-
rosszabb esetben tüdőkárosodáshoz és légzőszervi elégtelenséghez.

És persze a hasnyálmirigyen is ott az a váladék, és gátolja az éte-
lek lebontásában és a tápanyagok felszívásában szerepet játszó enzi-
mek működését.

Selina egyszer rákeresett *a súlyos cisztás fibrózisban szenvedők várha-
tó élettartamára*. Bezárta a böngészőt, és utána harminc percig hányt
a könyvtár vécéjében.

Megszámolta a pénzt az asztalon, és nyelt egyet.

Azok az egészséges ételek, amik Maggie-nek kellettek, nem voltak
olcsók. A gyorsfagyasztott, mikrózható kajákat vész esetére tartotta.

Az szemét. A friss olasz kaja, amit Maggie ma este evett, ritka finomságnak számított.

És talán egyfajta bocsánatkérésnek is, amiért Selina itt hagyta a harc miatt.

– Az arcod...

Selina felkapta a fejét a reszelős hang hallatán.

– Aludnod kellene!

Maggie göndör barna haja kócos volt, túlságosan vékony, sápadt arcán párna nyoma látszott. Zöld szeme azonban tiszta volt – az egyetlen vonás, amiben külsőleg hasonlítottak egymásra, hiába volt más az apjuk –, és aggodalom csillant benne.

– Ne felejts el jeget tenni a kezedre! Különben holnap nem fogod tudni használni.

Selina félmosolyt villantott a hűgára, amitől még jobban fájt az arca, és engedelmeskedett, áttette a borsót lüktető arcáról szétrepedt, duzzadt bőrrű kézfejére. A duzzanat azért már lejjebb ment a harc vége óta eltelt egy órában.

Maggie lassan átvágott a szobán. Selina igyekezett nem összerézni húga nehézkes légzése, halk torokköszörülése hallatán. A legutóbbi tüdőfertőzés megviselte a hűgát, máskor rózsás arca teljesen elsápadt.

– El kellene menned a kórházba – lehelte Maggie. – Vagy legalább hadd tisztítsam ki a sebeket!

– Hogy érzed magad? – kérdezte Selina mindkét javaslatot figyelmen kívül hagyva.

Maggie magához húzta a bankjegyköteget, és tágra nyílt szemmel számolta a gyűrött húszdollárosokat.

– Jól.

– Megcsináltad a házidat?

Fancsali, bosszús pillantás volt a jussa.

– Igen. A holnapit is.

– Jó kislány vagy!

Maggie szemügre vette őt, zöld szeme túl figyelmes volt, túlságosan a veséjébe látott.

– Holnap időpontunk van az orvoshoz iskola után.

– Igen, és?

Maggie megszámolta a pénzt, és gondosan beletette a kis dobozba a segélykártyával együtt.

– Anya nem lesz ott.

Ahogy Maggie apja sem, bárki legyen is ő. Selina abban sem volt biztos, hogy az anyjuk tudja egyáltalán. Selina apja pedig... Csak azt tudta róla, amit az anyja az egyik monológjában elejtett, amikor épp be volt állva, hogy egy közös barátjuk mutatta be őket egymásnak egy bulin. Ennyi. Még a nevét sem ismerte.

Selina a jobb kezéről a balra tette a fagyasztott borsót.

– Nem, nem lesz. De én igen.

Maggie letakarított egy láthatatlan porszemet az asztalról.

– Nemsokára kezdődnek a meghallgatások a tavaszi darabra.

– Szeretnél jelentkezni?

Maggie enyhén megvonta a vállát.

– Meg akarom kérdezni az orvost, szabad-e.

Milyen felelősségteljes a húga!

– Melyik musicalt adják elő idén?

– A *Carousel*.

– Azt láttuk már?

Maggie a fejét rázta, fürtjei ide-oda röpdöstek, a szája sugárzó mosolyra húzódott.

Selina visszamosolygott rá.

– Jól sejtem, hogy holnap este megnézzük?

Pénteken, a filmezős estéjükön. A DVD-lejátszónak, amit a Leopárdokkal egy kamionról szereztek, és persze a könyvtár gazdag filmgyűjteményének hála.

Maggie bólintott. Broadway-musicales. Maggie nem is olyan titkos álma és az egész életét végigkísérő megszállottságának a tárgya. Selinának fogalma sem volt, honnan eredhetett ez. Színházjegyekre sosem tellett nekik. Maggie iskolája viszont rengeteg látogatást szervezett Gotham City színházi előadásaira. Talán az egyik ilyen kiránduláson ébredt fel benne ez a múlhatatlan szerelem. Még akkor sem hagyott alább, amikor a cisztás fibrózis miatt nehézkessé vált számára az éneklés, a színpadi szereplés és a tánc.

Tüdőátültetéssel talán megoldható lenne, de Maggie a hosszú-hosszú lista legalján szerepelt. Hiába romlott vészesen az egészségi állapota minden egyes hónappal, nem rakták előrébb. És a gyógyszerek, amikről az orvosok azt hirdették, úttörőek, és évtizedekkel hosszabbíthatják meg a CF-es betegek életét... Maggie számára egyik sem hozott javulást.

Selinának persze esze ágában sem volt beszámolni a húgának minderről. Sosem érezte vele azt, hogy bármilyen akadályok állnának előtte.

Selina mellkasa már attól elszorult, hogy Maggie szeretett volna részt venni a meghallgatáson.

– Ideje lefeküdni – javasolta Selina a húgának, és letette a fagyaszott borsót.

– Neked is – vágott vissza Maggie mogorván.

Selina halkán felnevetett, mire sajgó teste kínzó fájdalommal tiltakozott.

– Menjünk mindketten.

Összerezzen, ahogy felállt. Visszatette a borsót a fagyasztóba.

Épp megfordult, amikor vékonyka karok fonták át óvatosan a derekát. Mintha Maggie tudta volna, hogy kék-zöld foltok virítanak a testén.

– Szeretlek, Selina – mondta halkan.

Selina csókot lehelt Maggie feje búbjára a zabolátlan göndör fürtökön keresztül, és megsimogatta a húga hátát, hiába hasított éles fájdalom az ujjaiiba. De megérte... Megérte elviselni a fájdalmat azért, hogy a hógát ölelhesse, miközben a hűtő egyenletesen zúgott mellettük.

Megérte.

* * *

– Nem értem, hogy lehetett legutóbb sokkal olcsóbb a vizitdíj!

Nehéz volt nyugodtan beszélni, nem ökölbe szorítani a kezét a kórház recepciós pultján.

Az időződő, rózsaszín virágos kórházi ruhát viselő nő fel sem pillantott a számítógépéről.

– Csak azt tudom mondani, amit a számítógépen látok. – Hoszszú, lila körmével a képernyőre mutatott. – És ezen az áll, hogy ma ötszáz dollárt kell fizetniük.

Selina olyan erősen megfeszítette az állkapcsát, hogy fájt. Hátrapillantott a válla felett Maggie-re, aki a fehér fal mellett álló műanyag széken várakozott. Olvasott, de a szeme nem mozgott a könyv lapjain.

Selina továbbra is halkan beszélt, tudta, hogy Maggie előrehajol majd, hogy hallgatózzon.

– Múlt hónapban csak száz volt.

A lila köröm megkocogtatta a képernyőt.

– Dr. Tasker többféle vizsgálatot végzett ma. A biztosítás azt nem fedezi.

– Erről nekem senki sem szólt.

De még ha szóltak volna is, Maggie-nek *szüksége* volt azokra a vizsgálatokra. Csakhogy az eredmények... Selina elhessegette a gondolatot, ahogyan azt is, amit az orvos néhány perccel ezelőtt mondott.

A nő végre felnézett a számítógép képernyőjéről, és szemügyre vette őt. A duzzanat már lelohadt Selina arcán, a kék-zöld foltokat pedig ügyesen eltakarta sminkkel és sötét hajzuhatagával. A nő összehúzta kék szemét.

– Szülő vagy gyám?

Selina csak annyit felelt:

– Nem tudjuk kifizetni a számlát.

– Ezt a biztosítóval kell megbeszélni.

Igen, de Maggie-nek még több olyan vizsgálatra lesz szüksége, mint ma. A következő felülvizsgálat két hét múlva esedékes. A harmadik egy hónap múlva. Selina összeadta a számokat, és bár összeszorult a torka, nagy nehezen nyelt egyet.

– A kórház nem tehet semmit?

A nő gépelni kezdett, a billentyűk kopogtak.

– Ez a biztosítóra tartozik.

– A biztosító meg azt fogja mondani, hogy ez *önökre* tartozik.

A billentyűk kopogása abbamaradt.

– Hol van az anyukád?

A nő elnézett Selina mellett, mintha ott keresné az anyját néhány méternyire tőlük.

Selina legszívesebben azt válaszolta volna, hogy nézzen be az East End-i sikátorokba, ugyanis valószínűleg azok egyikében találja majd

az anyjukat élve vagy holtan. Helyette azonban felkapta a biztosítótársaság kártyáját a pultról, és színtelen hangon válaszolt:

– Dolgozik.

Nem úgy tűnt, hogy sikerült meggyőzni a nőt, mindenesetre azt felelte:

– Elküldjük a lakcímetekre a számlát.

Selina erre már nem reagált, csak megfordult, és felkapta a húga nehéz hátizsákját. A vállára vetette, és intett Maggie-nek, hogy kövesse a lifthez.

– Nincs ötszáz dollárunk – mormolta Maggie, miközben Selina a kellenél erősebben megnyomta a hívógombot.

Nem, ha kaját kell belőle venni, lakbért és még ezeket a vizsgálatokat is ki kell fizetni, akkor a tegnapi harcért kapott összeg nem lesz elég.

– Ne aggódj miatta! – mondta, és közben azt figyelte, ahogy a színteket jelző fények egymás után felvillannak.

Maggie átkarolta magát. Nem jó ez így... Semmi jót nem jósoltak.

Selinát ismét a szokásos csőlátás-probléma kínozza, egyre ugyanaz járt a fejében. Az az ötszáz dollár, a hülye vizsgálatok, az érzéketlen arckifejezésű orvos, ahogy azt mondja: *A CF nem gyógyítható, de próbáljunk meg még néhány dolgot.*

Selina majdnem megkérdezte: *Mielőtt?*

Maggie továbbra sem engedte le a kezét, tömzsi, kerek ujjvégei – újabb szemétség a betegség részéről – olyan erősen mélyedtek a karjába, hogy Selina összerándult.

Lefejtette a húga egyik kezét a karjáról, és összefűzte az ujjait. Jó erősen megszorította, és egyikük sem engedte el a másikat a hazafelé vezető úton.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A szomszédok rendesen egymás torkának ugrottak. Alig öt perccel azután, hogy Selina elindította a filmet, kiabálás és rikácsolás szűrődött át a hátuk mögötti falon. A roskadozó, foltos kanapén kucorogtak, ami egyúttal Selina ágyaként is szolgált. Maggie az egyik végében ült, a lábát feltette a nővére ölébe. Selina félig a szomszédban kibontakozó részeges vitát, félig pedig a musicalt figyelte az előttük lévő ősrégi tévén.

Carousel. A zene rendben volt, viszont mindenki egy kicsit túl könnyen ítélkezett és túl sokat mosolygott, és a fickó egy irányításmániás, személtáda lúzer volt. Maggie feje mégis együtt mozgott a dalokkal, ide-oda, fel és le.

A levegőben olcsó sajtos makaróni illata terjengett. Selina felajánlotta Maggie-nek, hogy vesz rendes vacsorát, de Maggie haza akart jönni, azt mondta, fáradt. A kórház óta ugyanaz a komor kifejezés ült az arcán. És elég csípős volt már a levegő ahhoz, hogy Selina ne győzködjön.

Nem mintha lett volna pénzük. De az orvos nem túl rózsás prognózisa után ugyan mit számított még harminc dolcsi kiadás?

Selina a kinyithatós telefont nézte a dohányzóasztalon, amin a lábát pihentette. Mika és a többi Leopárd tudta, hogy nem szabad zavarni öt péntekenként. Tudták, hogy ez az egyetlen este, amikor Selina biztosan nem megy sehová, nem számít, miféle munka várna rá, miféle veszély fenyegeti őket.

De ha Mika most mégis felhívna, és azt mondaná, hogy Falcone újabb összecsapást szervez, és sokat fizetne érte, akkor elvállalná. Akár hármat is egyhuzamban.

Ugyanakkor... mégsem. Okosan kell csinálnia. Ha nagyon megsérül, a kórházi szociális munkások szimatolni kezdenek. Megkérdezik,